

L'OPINIÓ

SURT CADA DISSABTE

25 CENTIMS

BARCELONA, 14 DE JULIOL DE 1928

ANY I. - N.º 22

SUBSCRIPCIONS = ADMINISTRACIO

Carme, 20 int., 1.ª

PREUS DE SUBSCRIPCIO:

BARCELONA: TRIMESTRE, 3,00 PESSETES; SEMESTRE, 6,00
 FORA: TRIMESTRE, 3,50 PESSETES; SEMESTRE, 6,50
 ESTRANGER: SEMESTRE, 9,00 PESSETES

El Cavaller de la Barre

per Domènec de Bellmunt

Cada vegada que he fet l'ascensió de Montmartre i he arribat al replà de la basílica del Sagrat Cor, m'he aturat davant la modesta estàtua del Cavaller de la Barre. Si en alguna ocasió he anat a sopar a la placeta del Terre, rovell del Montmartre bohemi, no he pogut resistir la temptació d'arribar-me al cim de la muntanya i de fer la meua visita hominatge al petit monument del cavaller. El meu recolliment davant l'estàtua ha consistit sempre en la reproducció mental dels odiosos fets que ocasionaren la mort de l'heroi parisenc. Cada vegada n'he tret la mateixa conseqüència: —Totes les formes del fanatisme esdevenen metzines per a l'esperit liberal.

El jove cavaller tenia dinou anys. El dia primer de juliol de l'any 1766 presenciava de la vorera d'un carrer estant el pas d'una processó. De temperament liberal, enemic del fanatisme, lliurepensador, el cavaller de La Barre no va voler saludar la cerimònia catòlica. En càstig d'aquest horrible crim l'adolescent fou condemnat a mort, però a la mort en la més espantosa de les tortures, car li arrancaren la llengua, el supliciaren, li tallaren

el cap i llençaren el seu cos mutilat a les flames devoradores.

La fi tràgica del cavaller de La Barre causà una indignació general i revoltà l'esperit popular. Els jutges hagueren de fugir car el poble els volia penjar. L'emoió produïda per aquest crim de les autoritats reials assessorades per totes les eminències grises i vermelles que dirigien, entre bastidors, la política del país, contribuï considerablement a preparar, junt amb altres injustícies de l'antic règim, l'ambient que havia de fer triomfar la Revolució. I en efecte. Pocs anys després (la mort del cavaller de La Barre tingué lloc el 1766) el poble s'aixecava en armes contra la tirania dels monarques absolutistes i la influència perniciosa de la intervenció dels clergues en la política nacional.

Les Joventuts laïques de França han commemorat, aquest primer de juliol, el 162 aniversari del suplici del cavaller, màrtir del laïcisme. La seva estàtua, que abans s'aixecava com una protesta davant mateix de la basílica del Sagrat Cor, ha estat transportada al mig d'uns jardins situats vora el Dipòsit de

Montmartre. Una palma col·locada al peu del monument per les joventuts laïques és un testimoni de l'homenatge que la República democràtica adreça a la memòria del màrtir liberal.

El fanatisme en tots els terrenys, i en el religiós més que en cap altre, mena forçosament a aquestes tragèdies horripilants, gairebé increïbles. Se'ns dirà potser que el fanatisme laic mena igualment a injustícies censurables. És molt discutible. Si el laïcisme és la proclamació de la llibertat de cultes i l'emancipació de tota tutela religiosa, el fanatisme laic només pot resultar indigest als enemics de la llibertat. Parlant de la imposició del laïcisme hom cita, com a mesura antiliberal, el cas d'Alsàcia-Lorena, on el govern francès ha intentat de suprimir l'escola confessional. La qüestió d'Alsàcia és molt complexa. El govern francès, l'any 1904, va decidir la separació de l'Església i de l'Estat. Els clergues, des d'aleshores, no tenen cap intervenció a l'escola pública on als infants no se'ls ensenya segons les doctrines de cap religió, sinó segons les doctrines de la veritat i de la ciència. Els infants que volen aprendre la doctrina cristiana són lliures d'anar als cursos que donen a cada Parròquia, així com els infants que volen aprendre la jueva o la protestant tenen llibertat d'assistir a les sinagogues o a les esglésies evangèliques. Però és que en 1904 i fins a 1918, Alsàcia i Lorena no eren pas dintre de França, sinó que eren dintre l'imperi alemany i gaudien d'un concordat que garantia l'escola confessional. En plantejar-se el problema de l'autonomia política d'Alsàcia-Lorena, hom s'ha trobat que la qüestió religiosa hi juga un paper important. Però no és pas l'únic factor que la determina. Hi ha l'econòmic, que és imparablement, hi ha el financer, hi ha el de la llengua, hi ha el de les llibertats locals. Com que jo, per la meua part, sóc partidari de l'autonomia alsaciana, dintre el marc d'aquesta autonomia deixaria resoldre als alsacians els seus problemes, polítics, econòmics i religiosos, segons els seus gustos. Però si l'Alsàcia no tingués unes característiques racials i lingüístiques, i fos realment un "departament" com els altres, no hi ha

SUMARI

El cavaller de La Barre, per Domènec de Bellmunt

Realitats, per Pere Comas

Xarivari, per J. M. Planes

La barbàrie comunista, per A. B. C.

Llegeixen els nostres obrers en català?, per

Antoni Arbocier

A tort i a dret, per Jaume Gascon

Visita a Gorki, per Panait Istrati

Un home esquerp, per Josep M. Vilà

L'home, perdurable?, per Albert Sans

La política internacional, per Jaume

Miravittles

L'estabilització del franc, per Martí Vilanova

A l'entorn d'un debat, per F. M.

Insistim, per J. Farré Gassó

De Rússia estant, per A. Norin.

Ecos, Resum de la setmana, Fulletó, Els amics

de L'OPINIÓ, etc.

Dibuixos d'Apa, Siau i Dandi.

cap dubte que les lleis de 1904 s'haurien d'aplicar a Estrasburg com a Lió i com a Burdeus. De moment, però, a Alsàcia segueixen anat a missa tant com volen i els capellans ensenyen el catecisme a totes les criatures que el volen aprendre. Hi ha, això sí, per part del govern de París, una absoluta falta de tàctica política, una oposició ferotge contra la idea autonomista i una exageració de les idees centralitzadores i unitaristes.

El laïcisme, al nostre entendre, no s'ha pas d'imposar a garrotades i la seva mateixa raó d'ésser és el respecte per les consciències d'altri. Generalment els laïcistes són lliurepensadors, però es pot ésser partidari del laïcisme i ésser un perfecte catòlic, com es pot ésser un perfecte catòlic i ésser un republicà furibund. Però a casa nostra, aquestes coses encara resulten un xic estranyes. En canvi, hi haurà gent que trobaran clara la història del cavaller de La Barre o la història de la senyora condemnada a dos anys de presó per haver combatut un punt de l'evangeli.

Realitats

per Pere Comas

He anat seguint pas a pas el doll doctrinari vessat sobre les planes del nostre periòdic. Uns mots atrevits amb lletra molt grossa em presentaven continuament davant dels ulls transcendents problemes. Anarquisme, Sindicalisme, Comunisme, Socialisme. Molt encertats conceptes i no menys belles paraules; sentències de pedra picada; auto-defenses irrefutables; teories velles com l'anar a peu cobertes de paraules noves aparentment; rebutades del contrari; inquietuds d'ànimes novades a la cultura; profecies i càlculs; en fi, un deversall d'energies esmerçades a patrocinar nobilíssims punts de vista.

Tancant la memòria i el sentit pràctic, hom pot remuntar-se al somni d'un país avançat en civilització, perfecte, organitzat, on els ciutadans ja podien preocupar-se de com s'arreglaria i es muntaria la màquina social per establir-se definitivament i viure la darrera etapa.

Uns opinen que la fórmula anarquista no té defecte. És clar com l'aigua neta que vindran uns temps en què no serà necessària ni l'autoritat, ni les funcions estatals, ni tan sols la família.

L'individu, entronitzat i amo d'ell mateix, podrà rompre gairebé les amarres i el món es convertirà en una bassa d'oli. Per això el treballador ha d'ésser inclinat així, cap allà on li convé.

D'altres, a l'inrevés, volen que hom lliuri a l'Estat els elements de producció i de canvi, la dictadura del proletariat, el repartiment de la terra, l'abolició de tota propietat privada.

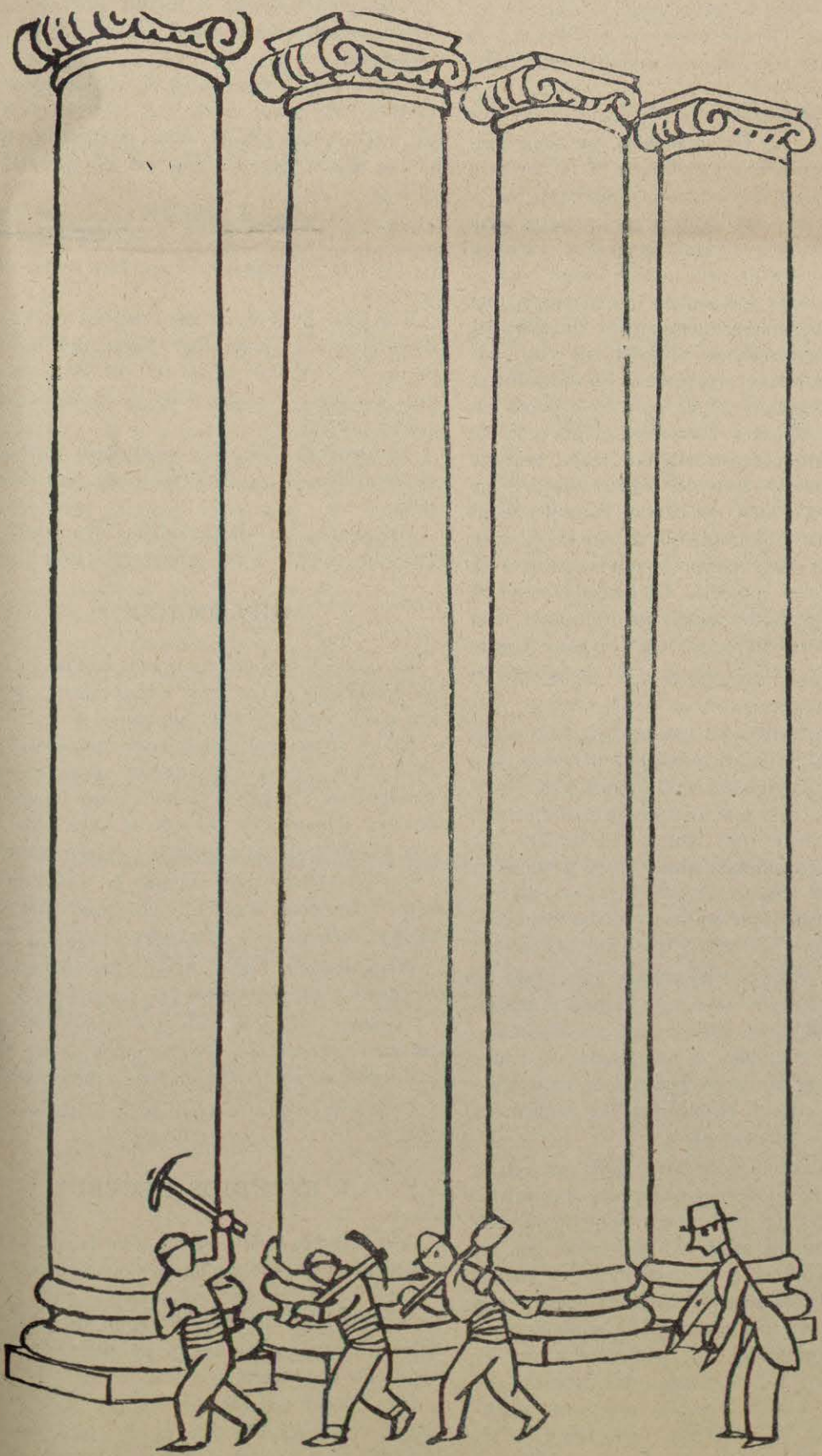
I sota aquestes banderes els proletaris de la nostra terra pugnen per fer triomfar la respectiva dèria, davant d'una mena de jurat d'intel·lectuals que van lloant o censurant les argumentacions de cada grup, repartint aprovacions i censures segons els dicta la veritable fórmula de solució, que, com abans l'oracle, posseeixen.

Molt bé, senyors. Molt bé, companys. També jo m'emocio davant de punts de vista tan sàviament i valentament defensats. Però cal no oblidar que no som ni a Noruega, ni tan sols a Anglaterra.

Cal tenir present que portem més d'un segle barallant-nos per obtenir l'aire de la respiració. Malgrat el temps transcorregut d'encà de les Corts de Càdiz, encara els òrgans del Dret Públic estant elaborant un projecte de Constitució que serà menys explícit i obert que l'Estatut Reial de Martínez de la Rosa, per exemple.

La situació no dona dret a preocupar-se de quina és la millor de les solucions, l'anarquisme o el comunisme. Preguntem a un famolenc si prefereix els dolços de Can Riera o els de Can Llibre. De segur que s'ho prendrà com un insult. Teories d'avantguarda, futurisme, gairebé.

Cal adonar-se que la Unió General de Treballadors, potser l'organització més nombrosa de la seva mena a Espanya, acaba d'aprovar per gran majoria la gestió del Comitè Executiu, els membres del qual han demanat i obtingut el permís de formar part d'òrgans oficials. Homes com el vell lluitador Menén-

"A l'Exposició de Montjuïc uns obrers han tornat a prendre mal". (Els diaris.)

—Però, homes de Deu: no us en aneu així com així. ¿No ho sabíeu que hi havia exposició?